

N:o 58.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 29 april 1899.
 — — — — — Andra Kammaren — 29 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Kongl. Maj:ts
 proposition med förslag till förordning angående vissa
 bestämmelser rörande sjöfarten och gränstrafiken mellan
 Sverige och Norge.*

(Bevillningsutskottets betänkande n:o 27.)

Till Konungen.

I proposition af den 6 nästlidne mars har Eders Kongl. Maj:t föreslagit Riksdagen att antaga ett propositionen bilagdt förslag till förordning angående vissa bestämmelser rörande sjöfarten och gränstrafiken mellan Sverige och Norge.

I likhet med Eders Kongl. Maj:t har Riksdagen ansett de bestämmelser, som efter mellanrikslagens upphörande reglerat sjöfarten och gränstrafiken mellan Sverige och Norge, och hvilka bestämmelser senast fått sitt uttryck i kongl. förordningen den 13 maj 1898, böra, då några nya förhållanden icke inträdt, som kunna påkalla upphäfvande eller förändring af nämnda bestämmelser, erhålla förlängd giltighet äfven efter den 15 nästkommande maj, då nämnda förordning upphör att gälla. Enär meningarna kunna vara delade om på hvad sätt ifrågavarande förhållanden skola för framtiden ordnas, har Riksdagen emellertid för närvarande

funnit sig icke böra bifalla Eders Kongl. Maj:ts förslag att göra den nya författningen i ämnet gällande tills vidare, utan höra, enligt Riksdagens åsigt, såsom hittills varit fallet, bestämmelser meddelas endast för ett år, på det att Riksdagen måtte sättas i tillfälle att nästa år taga under ompröfning, huruvida anledning då förefinnes att uti ifrågavarande afseende vidtaga någon annan åtgärd. Vid sådant förhållande synes det Riksdagen obehöfligt att, på sätt Eders Kongl. Maj:t föreslagit, i förordningen inrymma bemyndigande för Konungen att inställa tillämpningen af bestämmelserna angående norska fartygs rätt till sjöfart inom svenskt område, i följd hvaraf sista stycket i § 1 af den utaf Eders Kongl. Maj:t föreslagna förordningen blifvit af Riksdagen uteslutet.

I enlighet med hvad sålunda anförts har Riksdagen, som icke kunnat bifalla Eders Kongl. Maj:ts förevarande proposition oförändrad, för sin del antagit följande förordning angående vissa bestämmelser rörande sjöfarten och gränstrafiken mellan Sverige och Norge:

§ 1.

Alla i Norge inhemska fartyg och båtar, öppna eller däckade och af hvad slag och dräktighet som helst, skola, ehvad de der äro byggda eller naturaliserade, äfven i Sverige behandlas såsom inhemska och åtnjuta alla dermed förenade rättigheter samt må således, utan afseende derå, om de ankomma eller afgå från eller till in- eller utländsk ort eller om de äro barlastade eller lastade med in- eller utländska varor, icke åläggas andra eller högre afgifter till kronan, städer eller särskilda inrättningar, än af inhemska fartyg och båtar skola utgöras.

Norska fartyg och båtar må ock inom svenskt område idka fraktfart med samma rätt och under enahanda vilkor, som för inhemska fartyg och båtar äro bestämda.

För tillgodonjutande af dessa och öfriga för varuskeppningen medgifna förmåner skola norska fartyg vara försedda med sådana handlingar, som till bestyrkande af deras nationalitet äro i Norge föreskrifna.

§ 2.

Mom. 1. Vid resa landvägen från Norge till Sverige vare det, med undantag för spelkort, hvilka äro underkastade så väl stämpelafgift som tull, samt bränvin och sprit jemte dermed beredda drycker äfvensom

vin, för hvilka senare varor tull skall erläggas, medgifvet att af till införsel tillåtna, tull underkastade naturalster eller tillverkningar tullfritt medföra följande mindre partier, nemligen:

bröd 10 kg.,
 fläsk 10 kg.,
 garn, alla slag, tillsammans 5 kg.,
 kaffe och kaffesurrogat tillsammans 5 kg.,
 malt 10 kg.,
 risgryn 5 kg.,
 socker 5 kg.,
 spanmål, omalen, 40 kg.,
 » malen, 25 kg.,
 tobak 1 kg.,
 väfnader, alla slag, tillsammans 15 meter, dock icke utöfver ett sammanlagdt värde af 25 kronor,
 öl 5 liter samt

andra varor till ett sammanräknadt värde af 20 kronor;

dock att för det fall, att resan sker öfver den del af gränsen, som är belägen mellan Djeknelidens tullstation i Vermland och Ljusnebacken i Herjeådalen eller öfver gränsen mot Frostvikens socken i Jemtland och norr om denna belägna orter, ofvan stadgade myckenheter i fråga om nedannämnda varor sålunda ökas, att det skall vara den resande tillåtet att af dem tullfritt medföra följande partier, nemligen:

bröd 20 kg.,
 malt 40 kg.,
 socker 10 kg.,
 spanmål, omalen, 150 kg.,
 » malen, 100 kg.,
 väfnader, alla slag, tillsammans 15 meter, dock icke utöfver ett värde af 40 kronor,
 öl 10 liter,

andra varor, rörande hvilka icke här ofvan i detta moment särskildt stadgats, till ett sammanräknadt värde af 30 kronor.

För vara, som af resande medföres i större myckenhet, än ofvan stadgats, skall tull, enligt hvad eljest gäller, erläggas för hela den af varan införda kvantiteten.

Tullfrihet, hvarom i detta moment sägs, gäller icke för varor, som i handelsafsigt införas vare sig för att i vanlig ordning försäljas eller för att

utlemnas såsom ersättning för verkställt arbete, ej heller för varor, som af handlande eller för handlandes räkning införas, så vidt de äro af de slag, med hvilka han idkar handel.

Resande vare, om tulltjensteman eller tullbetjent sådant fordrar, skyldig att, jemte uppgift om yrke och hemvist, aflemna en under edlig förpligtelse afgifven skriftlig försäkran, att de varor, han medför, icke införas i handelsafsigt, på sätt ofvan förmäles. Införas varorna icke för resandes egen räkning, skall sådan försäkran afgifvas af den, för hvilkens räkning de införas. Underlåter någon aflemna dylik försäkran, skola varorna i vanlig ordning tullbehandlas.

Mom. 2. Om i gränstrakterna någon eger eller brukar egendom på båda sidor om gränsen, må utsäde, kreatur och redskap, som erfordras för egendomens skötsel, tullfritt föras öfver gränsen till Sverige.

Mom. 3. Varor, som af gränsbefolkningen för hushållsbehof föras från Sverige till Norge för att förädlas genom blekning, färgning, garfning, malning, spinning, väfning eller annan dylik bearbetning eller för reparation och som efter sådan förädling eller reparation återinföras, skola vid återinförseln vara fria från tullumgälder.

Likaså skola varor, som af gränsbefolkningen för hushållsbehof föras från Norge till Sverige för att här undergå sådan förädling eller reparation, om hvilken nyss blifvit sagdt, och derefter till Norge återutföras, vid införseln till Sverige vara fria från tullumgälder.

Mom. 4. Dragare och fordon, som uppenbarligen användas endast för transport af gods eller personer från Norge till Sverige, äro ej underkastade tullafgifter.

Mom. 5. Till förekommande af missbruk utaf de i mom. 2, 3 och 4 gjorda medgifvanden eger generaltullstyrelsen eller i särskildt fall tullmyndighet vid gränsen att meddela de närmare kontrollföreskrifter, som kunna anses erforderliga.

§ 3.

Varor, som öster om Saltbacken å svenska och Sponviks skansar å norska sidan öfver Svinesund eller Idefjorden föras från Norge till Sverige i färja, pråm eller båt under fyra tons dräktighet eller om vintern öfver isen, skola, med hänsigt till tullväsendet, anses såsom vore de landvägen

införda, så vida de icke antingen sjövägen transporterats till norska sidan af nämnda färjställe eller fjord och derifrån sedan öfverförts till svenska sidan eller ock blifvit till denna senare öfverförda för att derifrån omedelbart sändas sjövägen vidare.

Denna förordning skall träda i kraft den 16 maj 1899 och, der icke annorlunda stadgas, lända till efterrättelse till och med den 15 maj 1900.

Stockholm den 29 april 1899.

Med undersätlig vördnad.